

Sygn. akt II UK 214/15

POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku G. K. i P. M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Ostrowie
Wielkopolskim
o podleganie ubezpieczeniu społecznemu,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 3 grudnia 2015 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy P. M. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 15 października 2014 r., sygn. akt III AUa 2483/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 października 2014 r., III AUa 2483/13, Sąd Apelacyjny w Poznaniu zmienił, na skutek apelacji pozwanego organu rentowego – Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Ostrowie Wlkp., wyrok Sądu Okręgowego - Sądu Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu z dnia 29 sierpnia 2012 r., którym zmieniono, uwzględniając odwołanie wnioskodawcy P. M., decyzję organu rentowego z dnia 4 kwietnia 2011 r., stwierdzając, że wnioskodawca G. K. podlegał jako pracownik obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym od dnia 1 czerwca 2009 r. z tytułu umowy o pracę zawartej z P. M..

W ocenie Sądu Apelacyjnego, ponowna ocena dowodów zebranych przed Sądem pierwszej instancji, uzupełnionych w postępowaniu apelacyjnym, dała podstawę do ustalenia, że umowy o pracę zawarte pomiędzy wnioskodawcami nie

były faktycznie wykonywane, co powoduje uznanie ich pozorności (art. 83 k.c.), wyłączającej obowiązek ubezpieczenia społecznego - art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz.121 ze zm.)

Powyższy wyrok zaskarżył skargą kasacyjną w całości pełnomocnik wnioskodawcy P. M. i zarzucając naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie – art. 83 k.c. oraz naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie „zmianę zaskarżonego wyroku (...) i orzeczenie, że G.K. podlega ubezpieczeniom (...) od dnia 1 czerwca 2009 r. (...)” z zasądzeniem kosztów postępowania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w związku z naruszeniem art. 233 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie ma uzasadnienia. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

- 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
- 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
- 3) zachodzi nieważność postępowania lub
- 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jeżeli podstawą wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest oczywista zasadność skargi (tak jak w ocenianej sprawie), to w jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo

powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437).

Natomiast w okolicznościach sprawy, uzasadnienie skargi kasacyjnej w istocie sprowadza się do polemiki z poczynionymi ustaleniami Sądu Apelacyjnego, zarzucając naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. Trzeba w związku z tym przypomnieć, że zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub ocena dowodów. Oznacza to jednoznaczne określenie funkcji Sądu Najwyższego jako sądu prawa, który rozpoznając skargę kasacyjną w granicach jej podstaw, jest związany z mocy art. 398¹³ § 2 k.p.c. ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wyłączenie w art. 398³ § 3 k.p.c. z podstaw skargi kasacyjnej zarzutów dotyczących oceny dowodów pozbawia skarżącego możliwości powoływania się na zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 k.p.c. W tej części skarga kasacyjna wnioskodawcy nie została oparta na ustawowej podstawie.

Tym się kierując, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.